

Kladno, 28. 8. 2022

První čtení: Jk 4, 1-8

A nyní, vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí. Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno, vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Nashromáždili jste si poklady – pro konec dnů! Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes, a křik ženců pronikl ke sluchu Hospodina zástupů. Žili jste rozmařile a hýřili jste na zemi, vykrmili jste se – pro den porážky! Odsoudili jste a zahubili jste spravedlivého; a on se proti vám nestaví. Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohledte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.

Základ zamyšlení: Mk 10, 17-27

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Příkázání znáš: Nezabiješ, nezczizolozíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.“ Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: „Dítky, jak těžké je vejít do království Božího! Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ Ještě více se zhrozili a říkali si: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“

Zamyšlení

V dějinách se vždycky objevují charismatičtí vůdcové. Jsou to lidé, kterým druzí rádi naslouchají, inspirují se jimi, následují je, někdy slepě, protože jsou něčím zvláštním. Mají něco, co dělá, že se v jejich přítomnosti cítíme svobodní, jsme beze strachu, silní, a tak velicí, že překonáváme vlastní malost. Jako kdyby něco z jejich lesku padalo na nás.

V prvních dekádách (prvního století) našeho letopočtu žil jeden z těch charismatických vůdců, možná nejcharismatičtější, kterého svět zná. Mnoho lidí za ním chodilo s různými přáními, s dobrými i špatnými úmysly. Měl mnoho žáků, ale také skupinu žen, které s největší

pravděpodobností pečovaly o vůdce a jeho žáky. Pak se objevovali příležitostní následovníci, muži a ženy, aby prožili nějakou chvíli s putujícím rabínem.

Někteří opustili všechno, aby byli s ním. Petr, Ondřej a Jan opustili svého otce a svou malou rybářskou firmu. Lévi (nazývaný také Matouš) přestal pracovat u celního úřadu. Mnozí jiní opustili své domovy, rodiny, rodné obce. Byli to skuteční chudí, už nevlastnili žádný majetek, ani neměli žádnou práci, žádnou rodinu. Uvolnili se, aby mohli následovat Ježíše.

Ten jako učitel a kazatel oznamoval nové království jako perspektivu míru a spravedlnosti pro všechny. Zatímco jejich každodennost byla poznamenána nedostatkem svobody, šikanováním a strachem z římského utlačovatele. Teď jsou horliví a nadšení z toho, že jim někdo dává bezprecedentní naději, i když nechápou správně její perspektivu. Nechápu, že jde o dobrodružství překračující hranice běžného pozemského života.

A hle, někdo neznámý ze skupiny přichází k Ježíši. Také se chce podílet na velkém dobrodružství. Je plný dobrých úmyslů. „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ To je vážný týpek, který dodržoval mnoho přikázání od svého mládí. A Ježíš mu navrhuje, aby toho dělal ještě víc: „Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ „On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel“ On přece toto nemůže udělat, aby všechno rozdal. Ježíš ho nepřesvědčil, ale není to Ježíš, kdo ho posílá pryč. To on sám přehodnotil své priority. Vrací se tam, kde má svoji základnu, pevnost, která určuje ráz jeho života.

Marek vypráví tuto vzpomínku křesťanům své komunity. Mezi nimi jsou chudí a bohatí. Co jim chce říct? Prvně to, že je Ježíš miluje bez rozdílu a nezištně. Je psáno, že miluje toho boháče, hleděl na něj s láskou.

Za druhé Ježíš nabádá, aby dodržovali příkazy, ke kterým evangelista přidává ještě jeden: budete dávat lidem, co jim náleží." To znamená, že ti, kteří mají sluhy, otroky, nebo zaměstnance, jim budou platit dostatečně a včas. Nebudou je šidit ani jim upírat jejich odměnu" (Apoštol Jakub používá stejné slovo "upřít", když se vyjadřuje k bohatým: „Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes, a křik ženců pronikl ke sluchu Hospodina zástupů.“ (Jk 5, 4) Ostatně obavy ze sociální nespravedlnosti jsou v Bibli téměř všudypřítomné.

Za třetí Ježíš ukazuje ještě na něco jiného než jen na to, co můžeme poskytnout druhým. Co je být bohatý? Jsme bohatí z příjmu pár desítek tisíc korun, nebo z pár stovek tisíc korun měsíčně? Pro mnoho lidí v této zemi už jsme bohatí, když si můžete koupit vše, co potřebujeme k životu a vynaložíme trochu více i na volnočasové aktivity, na zábavu a relaxaci. Ale bohatství není jen otázkou peněženky a jmění.

Jsme bohatí také, když získáváme mnoho znalostí, když můžeme rozvíjet svou inteligenci, když má člověk moc času na mnoho koníčků, když můžeme počítat s mnoha přáteli, když máme mnoho dovedností a kvalit, když se nám dostává hodně lásky, když nám slouží zdraví a máme sílu, když se můžeme radovat z maličkosti, když jsme přející vůči druhým: jsme bohatí mnoha způsoby.

Ježíš neodsuzuje bohaté. Ani neidealizuje chudobu nebo chudé. Ti, kteří často argumentují, že církev má být chudá, a má se proto vzdát např. restituce, nepochopili Ježíše ani jádro křesťanské zvěsti. Není to tak, že když někdo je chudý, že se tím stává automaticky dobrým a Bohem přijatelným člověkem. Že máme volit chudobu, abychom prokázali svoji loajalitu k Ježíšovi. A být bohatý není žádný hřích. Je to jen prostě větší odpovědnost i vůči druhým. Ježíš varuje před bohatými, protože se mohou stát otroky toho, co mají. Pokud nejsou opatrní a silní, budou pod vládou vlastního bohatství. Místo toho, aby se starali o to, co Bible nazývá duši, se jejich životy začnou točit kolem vlastního jmění. A ze strachu a z obavy, že přijdou o svoje bohatství, se stávají podezřívými, agresivními a utlačovateli. Jsou zaneprázdnění sami sebou. Hlad a žízeň pro ně neexistuje ani v tělesném, ani v duchovním smyslu. Nehladoví a nežízní, tedy netouží po něčem smysluplnějším.

Zdá se tedy, že kromě otázky majetku, nám chce radikální povaha požadavku Ježíše ukázat, že jakákoli vlastní snaha zalíbit se Bohu je odsouzena k nezdaru. Nikdy nebudeme připraveni na to, abychom vyhověli Ježíšovi a jeho požadavkům. Stojíme tedy před otázkou zásadního postoje. Není důležité to, co mohu dělat, ale to, co mohu přijmout. A to, co mohu přijmout, ovlivňuje to, co mohu dělat. Touha ptát se je dobrá, ale ještě lepší je touha přijmout to, co mistr nabízí. V případě boháče, otázka byla položená, odpověď nebyla přijatá.

Je-li špatné bohatství, které Ježíš odsuzuje, pak je to takové bohatství, které si nás přivlastňuje, řídí, určuje naše priority, bere nám naši svobodu, až se stáváme plně jeho služebníky. Pak je tady bohatství, které člověka osvobozuje, jak píše apoštol Pavel v epištole Koloským 2, 2: „Chci, abyste povzbuzeni v srdci a spojení láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání. Říkám to proto, aby vás nikdo neoklamal líbivými řeči.“ Uzavírá Pavel. Amen